

MANE ESPINOSA

Miguel Á. Soler, David López i Javier Bonilla amb la cap de fotografia, Marta Mulas, i el director de la pel·lícula, Jesús Rodríguez (assegut); Püll és la màscara d'un dels personatges

'Apocalypse Club', la tercera obra del grup de salut mental del CPB, és un descobriment del que són capaços de fer

Un curt a l'estil 'Campeones'

ANA MACPHERSON
Barcelona

L'escena que volien rodar era la del final de *Casa Blanca*. Amb el seu "sempre ens quedarà París" enmig de molt fum i els enamorats impossibles coberts amb barret i gavadina. I ho van aconseguir. Els va anar bé. Van descobrir que amb els seus diagnòstics d'importants trastorns de salut mental i els seus nombrosos estigmes i etiquetes es podien ocupar sense problema de la girafa amb el micró, del fum, de la claqueta, de moure la càmera pels rails de *travèling*. Es podien convertir en l'Isa i en Rick com uns Ingrid Bergman i Humphrey Bogart de la Dreta de l'Eixample.

Es van descobrir. Javier Bonilla (Humphrey) reconeix que tenia certa experiència. "De jove tocava la guitarra davant el públic". I es va col·locar davant la càmera molt a gust. Va aconseguir aprendre's el text, tot i que sempre ensopegava amb una paraula.

Els, usuaris del club del CPB de serveis de salut mental del districte, a qui tant els costa tenir re-

lacions socials, valer-se per si mateixos per pagar una factura o explicar la seva opinió fora de les zones de confort, podien fer gairebé tot en una pel·lícula. Una de molt curta, però una pel·lícula amb guió, maquillatge, preparació escena a escena amb el seu *storyboard*, vestuari, assajos i un intens rodatge mil·limetrat.

La principal aportació tècnica la van donar uns amics cineastes dels professionals del CPB. El

EL CLUB

Persones amb grans dificultats per la seva malaltia són guionistes, maquinistes, actors...

psicòleg Paolo Quintero va buscar Jesús Rodríguez, tècnic de cinema digital a Antaviana Films, que va acceptar el repte i va dirigir la pel·lícula, en què van participar Marta Mulas i altres companys tècnics juntament amb professionals del CPB i especialment del club, d'on va sortir tot.

El següent pas després de la bona experiència va ser presentar-se a un concurs d'anuncis contra l'estigma que organitzava l'enti-

tat Obertament sota el lema "Donar la cara per la salut mental".

Es presentaven agències de publicitat, però això no va esporubir el club del CPB. Van guanyar el tercer premi i David López, membre del club situat a prop de la Sagrada Família, habitualment tímid en les seves relacions públiques, va deixar anar tot el text mirant a càmera, com si no hagués fet res més a la vida. Es va descobrir com a actor i locutor. "Crec que soc més confiat i més company. Em costa fer-ho, però m'agrada ser protagonista".

Un xec de 500 euros. "I amb aquest premi van finançar la següent", explica Tina Ureña, la coordinadora de rehabilitació. El club del CPB és bastant assembleari, de manera que es va obrir el torn d'idees i en van sortir bastantes. Les idees incloïen elaborar el guió, els dibuixos amb el vestuari possible, els personatges...

Totes, dotze històries, podien ser cinematogràfiques, van concloure. Per tant, es van proposar de lligar-les per crear el seu *Apocalypse Club*, un curt que va incloure les 12 propostes amb un fil conductor prou ampli: un atac zombi per culpa d'un virus.

Van tornar a triomfar. Al passat del Texas els aplaudiments no acabaven. Hi ha zombis, hi ha mania persecutòria, una història de maltractament, animals al bosc, l'home del futur amb un cap en forma de gran ull...

Durant setmanes i setmanes els cineastes aficionats i els professionals, barrejats sota el govern dels professionals del CPB, van anar teixint els innombrables detalls que componen una pel·lícula

COM UN RELLOTGE

El rodatge mil·limetrat amb pacients i tècnics va ser la prova que junts funciona

abans que es rodi. "Em va sorprendre molt veure tantes coses que tenien sentit", reconeix Javier Bonilla.

Marta Mulas, directora de fotografia, va descobrir no només que podria entaular una relació normal amb persones d'un món de vegades molt ocult, "sinó que també podia perdre la vergonya i fer classes". David López assenyala entre els seus descobriments que els seus companys fos-

sin "tan vàlids com jo". Miguel Ángel Soler, que no és tan senzill fer anar la màquina pel *travèling* perquè la càmera segueixi l'acció.

"El nostre taller de cinema s'ha convertit en una experiència de gran importància terapèutica. Per a persones amb problemes de salut mental greus, molt medicades, que no poden anar a treballar, l'experiència de la pel·lícula ha estat la demostració que ells han fet que tot funcioni!", expliquen Tina Ureña i el director del centre, Joan Vegué. "I una vivència que els ha fet divertir-se profundament. Això escasseja a les seves vides".

Un altre descobriment: "Els professionals hem passat de pensar que els convé a donar espai als pacients, d'igual a igual". A això han arribat amb una llarga feina, no només de cinema. També de flamenc, de viatges...

Tot estava a punt. Tot i tenien dos dies i mig per rodar, 12 hores cada dia. Tothom -16 usuaris, 33 tècnics, 11 amics del director de la pel·li per fer d'extres com a zombis i cinc professionals del CPB- va complir exactament amb la seva tasca. Fins i tot van fer un *making of*. Els aplaudiments van omplir el Texas.●